

ΑΙ ΚΕΡΑΤΣΙΤΣΑΙ

ΚΑΤΑ ΜΟΔΙΕΡΟΝ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ὑπὸ Δ. Ι. ΛΑΚΩΝΟΣ.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. φυλλ. 33.)

ΜΑΡΟΥΛ. Καὶ ποίαν ὑπόληψιν, πάτερ μου, θέλετε νὰ λάβωμεν περὶ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, ἀφοῦ ἡ πρὸς ἡμᾶς διαγωγή των ἐπροαιμιώσθη διὰ τὸσον ἀπρεποῦς καὶ ἀκαταλλήλου τρόπου;

ΔΙΑΜΑΝ. Πῶς εἶναι δυνατόν, θεῖέ μου, μία νέα ὀλίγον *raisonnable* νὰ εὕρῃ τρόπον νὰ συμβιβασθῇ μὲ τοιαῦτα ὑποκείμενα;

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Πλὴν δὲν καταλαμβάνω εἰς τί ἔχετε νὰ τοὺς κατηγορήσετε.

ΜΑΡΟΥΛ. ὦ! τί εὐμορφον *galanterie* ἔδειξαν πρὸς ἡμᾶς! Ποῦ ἤκούσθη τοῦτο, δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ, πρὶν ἀκόμη μᾶς καλογνωρίσουν, ν' ἀρχίσουν νὰ ὁμιλοῦν περὶ ὑπανδρείας!

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Ἄ! τώρα ἐκατάλαβα! Ἐσφαλαν βέβαια· ἔπρεπε ν' ἀρχίσουν νὰ ὁμιλοῦν περὶ ἐργολαβίας. Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ ἐγκλημὰ των! Ἀλλοίμονον εἰς σᾶς! Καὶ δὲν ἔπρεπε μάλιστα νὰ τὸ ἔχετε διὰ κτύχημά σας, καὶ σεῖς κ' ἐγὼ, ὅτι τοιοῦτοι ἄνθρωποι ἔδειξαν αὐτὴν τὴν διάθεσιν; Δὲν ἔπρεπε νὰ ἦσθε χαρούμεναι δι' αὐτό; Καὶ ὁ ἅγιος ἐκεῖνος δεσμὸς, τὸν ὁποῖον ἐπιθυμοῦν, δὲν δεικνύει καθαρὰ ὅτι οἱ σκοποὶ των εἶναι τιμημένοι;

ΜΑΡΟΥΛ. Ἄχ! πάτερ μου, αὐτὸ, τὸ ὁποῖον λέγετε, μόλις ἡμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ τελευταίου ἀγενοῦς. Μὲ κίμνετε νὰ κοκκινίζω ἀπὸ ἐντροπὴν, ὁμιλοῦντες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἐπρεπε νὰ σκέπτεσθε ὀλίγον καλλίτερα, καὶ νὰ μὴν βλέπετε τὰ πράγματα ὑπὸ μίαν μόνην ἑποψίν, τὴν τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς ὕλης· τὰ μέσα ποτὲ δὲν καθωραϊζοῦνται ἀπὸ τὸν σκοπόν.

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Οὔτε διὰ σκοπὸν ἔχω ἐγὼ νὰ κάμω, οὔτε διὰ τραγοῦδι. Σὲ λέγω ὅτι ἡ ὑπανδρεία εἶναι πρᾶγμα ἅγιον καὶ θεϊκόν, καὶ ὅστις ὁμιλεῖ δι' αὐτὴν, εἶναι τιμημένος ἄνθρωπος, ἀκούεις;

ΜΑΡΟΥΛ. Ἀλλὰ, θεέ μου! ἂν ὅλος ὁ κόσμος ἐσκέπτετο, ὅπως σκέπτεσθε σεῖς, ποῖον ῥομάντσον, ἢ ποῖον ποίημα ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ εἰς τέλος; Τὶ ὥραϊον πρᾶγμα θὰ ἦτον, ἐάν εὐθὺς κατ' ἀρχὰς ὁ Ὀλιβιέρος ἔπερνε τὴν Μαγδαλινὴν, ἢ ἡ Ματθίλδῃ ὑπανδρεύετο τὸν Ροχεγγύνην!

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Τὶ παραμύθια κάθεται καὶ μοῦ λέγει αὐτὴ ἡ ξεμυαλισμένη!

ΜΑΡΟΥΤΑ. Ἰδοὺ, πάτερ, καὶ ἡ ἐξαδέλφη μου, ἐρωτήσατέ την, ἂν δὲν ᾔηται σύμφωνος μαζί μου, ὅτι τὸ συνοικέσιον δὲν πρέπει νὰ ἔλθῃ, εἰμὴ ὕστερον ἀπὸ τὰ ἄλλα περιστατικά. Ὁ ἐραστὴς διὰ νὰ ἀρέσῃ, πρέπει νὰ γνωρίζῃ νὰ πωλῇ ὥραϊα αἰσθήματα, νὰ κάμνῃ τὸν ἐράσμιον, τὸν τρυφερὸν, τὸν εὐφυῆ, τὸν περιπαθῆ καὶ τὸν ποιητικὸν, καὶ νὰ προπαρσκευάζῃ τὰ πράγματα καθ' ὅλους τοὺς τύπους. Κατ' ἀρχὰς πρέπει νὰ ἰδῇ τὴν νέαν, τὴν ὁποίαν ἀποφασίσῃ νὰ ἐρωτευθῇ, εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὸν περίπατον, ἢ εἰς καμμίαν δημόσιον τελετὴν, εἴτε νὰ συστηθῇ εἰς αὐτὴν κατὰ τύχην ὑπὸ τινος συγγενοῦς, ἢ φίλου, καὶ τότε πρέπει νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας τῆς ῥεμβάζων καὶ μελαγχολικός. Μετὰ ταῦτα ἀρχίζει ἡ καταδίωξις· κ' ἐδῶ συνίσταται ὅλη ἡ ἱκανότης τοῦ νέου, νὰ μὴ κάμνῃ βῆμα ἢ φίλη, χωρὶς αὐτοῦ νὰ παρουσιάζεται πάντοτε ἐμπρὸς τῆς, ὡς ἐκ θαύματος, ἀπὸ περιπάτου μέχρι ἐπισκέψεως, ἀπὸ ἐκκλησίας μέχρι θεάτρου· τὸ δὲ ἐπίλοιπον μέρος τῆς ἡμέρας ἐξοδεύεται εἰς τὸ νὰ περνᾷ ἐπάνω καὶ κάτω ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς. Μία φίλη μου μ' ἔλεγε προχθὲς ὅτι νέος τις, ὅστις τῆς κάμνει τὸν ἔρωτα, ἐπέρασεν ἐβδόμηντα τρεῖς φορές κάτωθεν τοῦ ἐξώστου τῆς οἰκίας τῆς· ἀλλ' ἐννοεῖται ὅτι καὶ αὐτὴ ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν διήλθεν εἰς τὸν ἐξώστην, μολονότι ἔκαμνε σημαντικὸν ψῦχος. Ἐπειτα ἔρχονται αἱ συχναὶ ἐπισκέψεις· ἀλλὰ περὶ τοῦ ἐρωτός του οὐδὲ λέξις ἀκέρη γίνεται, ἐκτὸς τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν, τῶν ἄσμαντίων καὶ τῶν ἀκροστιχίδων, τὰ ὅποια πρέπει νὰ κάμνῃ νὰ ἔρχονται τεχνηέντως εἰς χεῖρας τῆς, πλήρη πάθους, φαντασίας, καὶ ἀπελπίσεως. Μετὰ τὰς ἐπισκέψεις ἔχομεν τὰς νυκταρινὰς συναναστροφάς, αἱ ὅποιαι εἶναι ἡ παλαίστρα τῆς εὐφυΐας καὶ τῆς κομψότητος, καὶ ἐκεῖ προπάντων πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ διαπρέψῃ, ἡλεκτρίζων ὅλην τὴν συναναστροφὴν διὰ τοῦ πνεύματός του, φέρων εἰς τὸ μέσον ζητήματα εὐμορφῆς περὶ τυρμοῦ, περὶ θεάτρου, περὶ αἰσθημάτων, γνωρίζων τὰ νόστιμα νέε τῆς ἡμέρας καὶ πρὸ πάντων δίδων λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ ἐρωτός τινος, ὅστις ἔκαμα κρότον εἰς τὴν πόλιν, ἢ περὶ τινος κλοπῆς γυναικὸς. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι, διὰ νὰ γείνη πραγματικῶς ὁ ἡγεμὼν τῆς συναναστροφῆς, πρέπει νὰ ᾔηται ἐνδεδυμένος ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν κατὰ τὸν συρμὸν τοῦ τελευταίου μηνός, καὶ τοσοῦτον κομψῶς, ὥστε ὅλοι οἱ ἄλλοι νέοι τῆς συναναστροφῆς νὰ φαίνωνται πλησίον του ἀληθεῖς. Ὅτταντόται. Τέλος πάντων φθάνει ἡ ἐπίσημος ἡμέρα τῆς ἐρωτικῆς ἐξομολογήσεως, ἥτις συνήθως πρέπει νὰ γείνη ἐπὶ τὸ ῥομαντικώτερον εἰς δένδρῳστιχίαν κήπου τινος, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ λοιπὴ συνοδεία τύχῃ ὀλίγον ἀπομακρυσμένη. Ἀλλ' ἡ déclaration αὕτη μᾶς παροργίζει, τοῦτο τοῦλάχιστον ἐκφράζει τὸ ἐρύθημα, τὸ ὁποῖον βᾶφει τότε τὸ πρόσωπόν μας, καὶ ἐπὶ τινα καιρὸν ἐξορίζει τὸν ἐραστὴν ἀπὸ τὴν παρουσίαν μας. Κατόπιν αὐτοῦ εὐρίσκει τὸν τρόπον νὰ μᾶς ἡμερώσῃ, δι' ἐπιστολῶν πρὸ πάντων φλογερῶν, διὰ στεναγμῶν καὶ δακρύων, καὶ ἀπειλῶν ἡμᾶς διὰ μελετομένων αὐτοχειριῶν, καὶ οὕτω καταρθώνει τὴν μα. καμὴ νὰ ἐξεικειωθῶμεν ἀνεπαισθήτως εἰς τὰς

περὶ τοῦ πάθους τοῦ ὀμιλίας, καὶ τέλος ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τοῦ στόματός μας τὴν ποθητὴν ἐκείνην λέξιν, ἡ ὁποία τοσοῦτων βασάνων ἔγεινεν εἰς αὐτὸν πρόξενος. Μετὰ ταῦτα ἔρχονται τὰ ἀπρόοπτα ἐκεῖνα περιστατικά, οἱ ἀντίζηλοι, οἱ ὁποῖοι ρίπτονται εἰς τὸ μέσον μανιώδεις, πολεμοῦντες τὴν μόλις σχηματισθεῖσαν ἀγάπην, καὶ καταβρόχδιουργοῦντες διὰ μυρίων μέσων τοὺς δυστυχεῖς ἐραστάς, αἱ καταδιώξεις τῶν πατέρων, αἱ ζηλοτυπίαι, τὰς ὁποίας συνήθως συλλαμβάνουν ἀπὸ ἀνυπάρχτους πιθανότητας, καὶ αἵτινες εἶναι τὸ ἐξυπνητήριον τοῦ ἔρωτος, τὰ παράπονα, τὰ πείσματα, αἱ ἀπελπισαί, αἱ ἀπαγωγαὶ καὶ πᾶν ὅ,τι εἰς τοιαύτας περιστάσεις ἀκολουθεῖ. Ἴδου πῶς τὰ πράγματα διοργανίζονται μ' εὐμορφὴν καὶ ῥομαντικὸν τρόπον! Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα εἶπον, εἶναι ἀξιώματα, εἶναι κανόνες, τοὺς ὁποίους *en bonne galanterie* δὲν δύναται κανεὶς νὰ παραβῇ οὔτε κατὰ ἓν ἰώτα. Ἀλλὰ νὰ ἔρχεταί τις εὐθὺς εἰς τὸ προκείμενον, προτείνων τὴν συζυγικὴν ἑνωσιν, νὰ μὴ λάμνῃ κατ' ἄλλον τρόπον τὸν ἔρωτα, εἰμὴ συνιστῶν τὸ γαμικὸν συνάλλαγμα, καὶ ν' ἀρχίζῃ τὸ μυθιστόρημα σωστὰ ἀπὸ τὸ τέλος, σὰς τὸ λέγω καὶ πάλιν, πᾶτες μου, εἶναι ἡ πλέον κοινὴ καὶ ἀπρεπὴς διαγωγὴ, καὶ μόνον νὰ φαντάζωμαι τὸ τοιοῦτον μὲ κάμνει κακὸν εἰς τὴν καρδίαν.

ΚΥΡ. ΓΕΩΡΓ. Τί διαβολο-κορακιστικὰ ἀκούω ἰδῶ πέρα! Αὐτὴ, φαίνεται, εἶναι ἡ ὑψηλὴ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν ἔχω ἀκουστά.

ΔΙΑΜ. Ἴδου, θεῖέ μου, τί θὰ εἶπῃ νὰ ἔχη τις καὶ πνεῦμα καὶ καρδίαν. Τῷ ὄντι ἡ ἐξαδέλφη μου, τὴν ὁποίαν συγχαίρω ἀπὸ καρδίας, δίδει, ὥς ὁ εὐφυνέστερος παιητὴς, τὴν πιστὴν εἰκόνα τοῦ πράγματος· συμμερίζομαι δὲ καὶ ἐγὼ κατὰ γράμμα τὰς περὶ γάμου ἰδέας τῆς, αἵτινες συγκεφαλαιοῦνται εἰς τὰς ὀλίγας ταύτας λέξεις· ἔρως ἐπίμολος καὶ τεχνικός, πολιιορμία τῆς οἰκίας, αἰωνία καταδίωξις, ἐπιπολαὶ φλογεραὶ, κομψότης ὑπερτάτη περὶ τὴν ἐνδυμασίαν, πνεῦμα εἰς τὰς συναναστροφάς, μελαγχολία καὶ ὠχρότης φθισικοῦ, διέγερσις ζηλοτυπιῶν, γαμικὸν συνάλλαγμα, γάμος. Διότι σήμερον δὲν ζῶμεν εἰς τὴν βαρβαρὸν ἐκείνην ἐποχὴν, καθ' ἣν, διὰ νὰ γείνη ὁ γάμος, ἤρκει νὰ εἶπῃ ὁ πατὴρ εἰς τὴν θυγατέρα του· «Κόρη μου, εὗ πάρος ἐκείνων τὸν νέον, ὅστις εἶναι ἱκανὸς νὰ σὲ ζήσῃ.» Καὶ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἡ δυστυχὴς ἔπως οὔτε τὸν εἶχεν ἰδεῖ ποτέ. Ἀπαγε! ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς ἐκαθάρισεν ὅλας ταύτας τὰς προλήψεις. Καὶ ὁ νόμος ἀκόμη αὐτὸς ἔργεται εἰς βοήθειάν μας. Συνεπλήρωσας τὴν νόμιμον ἡλικίαν; σ' ἔρωτα ὁ δικηγόρος σου, τότε δύνασαι νὰ λάβῃς σύζυγον ὅποιον θέλεις, καὶ κανεὶς δὲν ἔμπορεῖ νὰ σοῦ εἶπῃ τὸ παραμικρόν. Καὶ διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον, πῶς εἶναι δυνατόν, θεῖέ μου, νὰ ὑποδεχθῇ τις καλῶς ἀνθρώπους ἐντελῶς σοιοικίζοντας *en galanterie*; Στοιχνηματίζω ὅτι δὲν εἶδον ποτὲ τὸν κώδικα τῆς τρυφερότητος, καὶ ὅτι *Billets-doux*, *Petits-soins*, *Billets-galants* καὶ *Jolis-vers* εἶναι δι' αὐτοὺς τόποι ἀγνωστοί. Καὶ τοῦτο εὐκόλως ἐξαγεί τις ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν ἀτόμων τῶν. Διότι δὲν ἔχουν ἐκείνων τὸν ἄερα, ὁ ὅποιος μᾶς δίδει

εὐθὺς ἀπ' ἀρχῆς καλὴν ἰδέαν περὶ τῶν ἀνθρώπων. Νὰ ἔρχονται εἰς ἐρω-
τικὴν ἐπίσκεψιν μὲ λαιμοδέτην χρωματισμένον, μὲ χειρόκτια μαῦρα,
μὲ τὰ μαλὶα ξηρὰ ὡς φρύγανα καὶ ἄτακτα καὶ μὲ σουρτοῦκον, κ' ἐκείνο
ὄχι μαύρου χρώματος. . . Θεέ μου! τί ἐρασταὶ εἶναι αὐτοί! Τί ἀπλό-
της ἐνδυμασίας, καὶ τί ξηρότης συνομιλίας! *Lorgnons* δὲ καὶ *me-
daillons* ἅς εἶπῃ καὶ ἄλλος. Τὰ δὲ ὥραϊα πράγματα τῆς ἡμέρας θὰ
ἐγνώριζε καλλίτερον ἀπὸ αὐτοὺς εἷς, ὁ ὁποῖος ἤθελεν ἔλθει σήμερον
ἀπὸ τὸ Δελχί· ἀφοῦ δὲν ἐγνώριζον ποῖα *opera* θὰ παρασταθῇ μετὰ
τὴν Στακτοπούτα, ἀφοῦ ἐνόμισαν ὅτι ἀκούουν Κινέζικον ὄνομα, ὅταν
τοὺς ἐρώτησα, ἂν τοὺς ἀρέσκη ἢ κρινολίνα, ἀφοῦ ἀγνοοῦν ὅτι ὑπάρχει
εἰς τὸν κόσμον μυθιστόρημα, καλούμενον *La dame aux Camélias*!
. . . Τί γέλωτα ἔκαμα, ὅταν ἠρώτησα τὸν ὑψηλότερον. Εἰς ποῖον
κόμμα ἀνήκετε πέρυσι, κύριε; καὶ μ' ἀπήντησε· Πάντοτε εἰς τὸ Γαλ-
λικόν· διότι ἐνόμισεν ὁ ἄνθρωπος ὅτι ὁμιλῶ περὶ πολιτικῶν. Καλὲ,
ὄχι, τὸν εἶπον, ἐννοῶ κόμμα θεατρικόν. Δὲν ἔχω εἶδῃσιν, μ' ἀπήντησε.
Φαντάσου νὰ μὴν ἤξεύρῃ ὅτι πέρυσιν ἦσαν δύο κόμματα εἰς τὸ θέα-
τρον, ἅτινα εἶχον διαιρέσει τὴν νεολαίαν μας εἰς δύο στρατόπεδα, τῶν
ὁποίων ἕκαστον καθ' ἑσπέραν ἐδομβαρδοβόλει τὴν προστατευομένην του
διὰ καταχθονίου πυρὸς ἀνθοδεσμῶν καὶ στεφάνων, ἐκ τῶν ὁποίων
ἔφερον πλήρη ἀμάξια εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Ἐπὶ τέλους ἠρώτησα
τὸν νόστιμον σύντροφόν του ποῖον ἀπὸ ὅλα τὰ δράματα τοῦ κόσμου
τοῦ ἀρέσκει περισσότερο. Ἄν εὔρῃς δὲ τί μοῦ ἀπήντησεν· Αἱ Κερατσί-
τσαι ἢ, ὅπως τὰς ἐβάρπτισαν τελευταῖον, αἱ Κομφενόμεναι τοῦ Μολιέ-
ρου, μία κωμωδία ἄνοστος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, διὰ τῆς ὁποίας
ὁ μωρὸς κωμικὸς ἠθέλησε νὰ πωλήσῃ πνεῦμα, ἀλλὰ τὸ διόρθω-
σεν. Ἀφίνω πλέον τὰ ὑποκάμισα τοῦ μεσαιῶνος, τὰ ὁποῖα ἐφόρουν,
μὲ τὴν τραχηλιὰν κάτω γυρισμένην, ἀφίνω τὰ κακοκομμένα παντα-
λόνια καὶ τὰ ἄθλια ὑποδήματά των.

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Χωρὶς ἀμφιβολίαν αὐταὶ ἐτρελλάθησαν καὶ αἱ δύο,
κ' ἔχουν ἀνάγκην νὰ ταῖς διαβάσῃ ὁ παππᾶς. Κάθημαι μίαν ὥραν καὶ
τὰς ἀκούω, χωρὶς νὰ καταλάβω τίποτα. Ἀκοῦστε νὰ σὰς εἰπῶ, Δια-
μάντω καὶ σὺ Μαρούλα. . .

ΜΑΡΟΥΛΑ. ὦ! δι' ὄνομα τοῦ θεοῦ, πάτερ μου, ἀφήσατε αὐτὰ τὰ
χυδαῖα ὀνόματα, καὶ ὀνομάζετέ μας ἁλλέως.

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Τί, τὰ χυδαῖα ὀνόματά; Καὶ δὲν εἶναι αὐτὰ τὰ βα-
πτιστικά σας;

ΜΑΡΟΥΛΑ. Παναγία μου! πόσον εἰσθε ἀγροῖκος! Καὶ ἐν ἀπὸ τὰ
πράγματα, τὰ ὁποῖα μὲ κáμνουν νὰ ἐκπλήττωμαι περισσότερο, εἶναι
καὶ αὐτὸ, τὸ πῶς ἠδυνήθητε νὰ γεννήσῃτε μίαν θυγατέρα τόσον εὐφυῆ
καὶ τόσον τοῦ συρμοῦ, ὡς ἐμέ. Ποῦ ἠκούσθη ποτὲ εἰς τὴν ὑψηλὴν
γλῶσσαν νὰ γίνεταί λόγος περὶ Διαμάντως καὶ Μαρούλας; Καὶ δὲν
συμφωνεῖτε καὶ σεῖς ὅτι μόνον τὸ ἐν τῶν ὀνομάτων τούτων εἶναι ἱκα-
νὸν νὰ κάμῃ τὸ ὠραιότερον μυθιστόρημα τοῦ κόσμου νὰ χάσῃ τὴν
ὑπόληψίν του, καὶ νὰ συριχθῇ ἢ καλλιτέρα τραγωδία;

ΔΙΑΜΑΝ. Καὶ βέβαια, θειέ μου, ἀκοή ὀλίγον λεπτή ἤμπορεῖ νὰ σχισθῇ φρικωδῶς, ἀκούουσα προφερόμενα αὐτὰ τὰ ὀνόματα, τῶν ὁποίων τὸ κακότηχον δύναται νὰ τρέψῃ εἰς φυγὴν καὶ τοὺς ἀμουσοτέρους ἐξ ἐκείνων, οἵτινες χειροκροτοῦν εἰς τὸ θέατρον τὰς ὑψιφώνους κυρίας, αἱ ὁποῖαι πάσχουν αἰωνίαν συνάγχην. Ἐξ ἐναντίας τὸ ὄνομα Πολυξένη, τὸ ὁποῖον ἔκλεξεν ἡ ἐξαδέλφη μου, καὶ τὸ Χαρίκλεια, μὲ τὸ ὁποῖον ἐγὼ ἐβαπτίσθην, ἔχουν μίαν χάριν, προφερόμενα προξενοῦν ἁρμονίαν, τὴν ὁποῖαν καὶ σεῖς θὰ ὁμολογήσετε.

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. Νὰ σᾶς εἰπῶ ἓνα πρᾶγμα; Τὰ πολλὰ λόγια εἶναι περιττά. Δὲν καταλαμβάνω πῶς θὰ ἔχετε ἄλλα ὀνόματα ἀπὸ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα σᾶς ἔδωκαν οἱ ἀνάδοχοί σας. Διὰ τοὺς ἀνθρώπους μας δὲ, ἐγὼ γνωρίζω τὰς οἰκογενείας των καὶ τὴν κατάστασίν των· εἶναι νέοι, οἱ ὁποῖοι ἤμποροῦν νὰ ζήσουν τὰς γυναῖκας, τὰς ὁποίας θὰ πάρουν, καὶ ἀποφασιστικὰ θελῶ νὰ τὸ ἔχετε διὰ βέβαιον ὅτι θὰ πάρετε ἐκείνους ἄνδρας. Ἐκουράσθηκα πλέον νὰ σᾶς σηκόνω εἰς τὴν ῥάχιν μου· καὶ καθὼς ἔγεινε σήμερον ὁ κόσμος, εἶναι τὸ πλέον δύσκολον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον εἰςμπορεῖ τις νὰ φαντασθῇ, νὰ φυλάττῃ κανεὶς δύο νέας, μάλιστα ὀλίγον ἐλαφράς, καθὼς σᾶς, καὶ εἰς τοῦτο ὀλομόναχος, χωρὶς γυναῖκα, χωρὶς συγγενῇ καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μου ἡλικίαν.

ΔΙΑΜΑΝ. Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, θειέ μου, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δύναμαι νὰ σᾶς εἰπῶ, εἶναι ὅτι εὐρίσκω τὸν γάμον πρᾶγμα ἐντελῶς ἀηδὲς καὶ ἀντιρρομαντικόν. Νὰ κλεισθῇ τις εἰς ἓν δωμάτιον μ' ἓνα ἄνδρα, καὶ τότε *adieu* ἔρωτες, *coqueterie*, κατακτήσεις, διασκεδάσεις, παλμοὶ τῆς καρδίας, τρικυμῖαι τῆς ψυχῆς, *adieu* ποίησις . . .

ΜΑΡΟΥΤΑ. Ὑπομείνατε τοῦλάχιστον ν' ἀναπνεύσωμεν καὶ ἡμεῖς ὀλίγον μεταξὺ τοῦ ὠραίου κόσμου τῶν Ἀθηναίων, ὅπου μόλις ἐφθάσαμεν· συγχωρήσατε νὰ γείνωμεν καὶ ἡμεῖς ἐπὶ ὀλίγον καιρὸν πρόσωπα τῆς ἡμέρας, νὰ διαπρέψωμεν ὀλίγον εἰς τὰ ἐργολαβικά, νὰ γεμίσωμεν δύο τρία μικρὰ κιβώτια μ' ἐπιστολάς καὶ ποιημάτια, νὰ ἴδωμεν ὠχρινόντας δέκα νέους· ἀφήσατέ μας νὰ ὑφάνωμεν ἐν ἀνέσει τὸν μύθον τοῦ μυθιστορήματος τῆς ζωῆς μας, καὶ μὴ βιάζεστε τόσο τὴν καταστροφὴν αὐτοῦ.

ΚΥΡ ΓΕΩΡΓ. (Κατ' ἰδίαν) ὦ! δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία, ἀφανίσθησαν κ' αἱ δύο. Καλὰ νὰ μοῦ κάμουν· δὲν τὰς ἄφινά εἰς τὸ χωριό μας, μόνον ἤθελα νὰ τὰς φέρω εἰς τὴν πρωτεύουσάν διὰ νὰ ἴδουν τὸν κόσμον. Τὰ μάτια θαμβόνουν, ὅταν ἀπὸ τὸ πολὺ σκότος ἔβγουν εἰς τὸ πολὺ φῶς. Νάταις τώρα! Τὰ μυαλά των ἐπῆραν ἀέρα (Πρὸς τὴν Διαμάντω καὶ Μαρούταν.) Σᾶς τὸ λέγω διὰ τελευταίαν φορὰν· δὲν ἀκούω τίποτε ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἀνοησίας. Ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ μέσα πατέρας· λόγια δὲν χρειάζονται. Ἐν ἀπὸ τὰ δύο, ἢ θὰ ὑπανδρευθῇτε τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους θέλω ἐγὼ εἰς πέντε δέκα ἡμέρας, ἢ, μὰ τὴν ψυχὴν μου, σᾶς στέλλω καὶ τὰς δύο εἰς τὸ μοναστήρι τῆς Τήνου.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Διαμάντω και Μαρούλα.

ΔΙΑΜΑΝ. Ma chère! πόσον ὁ πατήρ σου εἶναι ἄνθρωπος βυθισμέ-
νος εἰς τὴν ὕλην, ἥτις εἶναι ὁ θεὸς, τὸν ὁποῖον λατρεύει. Θεέ μου!
πόσον ὁ νοῦς του στερεῖται καὶ τῆς ἐλαχίστης λεπτότητος, καὶ ἡ καρ-
δία του οὐδὲ γνωρίζει καὶ τὴν λέξιν τρυφερότης· ἡ δὲ ψυχὴ του περι-
βάλλεται ἀπὸ πυκνὸν σκότος, καὶ ἀμφιβάλλω ἂν ποτὲ ἐντὸς αὐτῆς
ἐξημερώσῃ.

ΜΑΡΟΥΤΑ. Τί νὰ σὲ εἶπω κ' ἐγὼ, ma chère! Ἰσα ἴσα αὐτῇ, τὰ
ὁποῖα λέγεις, ὅταν σκέπτομαι καλῶς, καταντῶ εἰς μεγάλην ἀδημο-
νίαν, καὶ αἰσθάνομαι φρικτὴν ἐντροπὴν, ὅταν τὰς στρεβλὰς του αὐτὰς
ιδέας ἐκφράζῃ καὶ ἐνώπιον ξένων. Φαντάσου, mon amie, νὰ ἔλθουν
εἰς τὴν οἰκίαν μας ἄνθρωποι τῶν ἀρχῶν μας, καὶ ν' ἀρτίωσιν τὴν ἀνά-
πτυξιν τῶν ἰδικῶν του ὁ πατήρ μου! Ἀλλὰ νὰ σὲ εἶπω μίαν ιδέαν;
Πολὺ δυσκολεύομαι νὰ πιστεύσω ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἦμαι ἐγὼ ἀλη-
θῶς θυγάτηρ ἐκείνου· καὶ ἐλπίζω ὅτι περιστατικόν τι ἀπρόοπτον θὰ
ἔλθῃ μίαν ἡμέραν ν' ἀνακαλύψῃ εἰς ἐμὲ καταγωγὴν ἐνδοξοτέραν.

ΔΙΑΜΑΝ. Ὡ! τὸ πιστεύω· πρὸς τοῦτο ὑπάρχουν ὅλαι αἱ πιθανότη-
τες. Ἀλλὰ μήπως κ' ἐγὼ, ὅσάκις ἐξετάζω ἐμαυτὴν, δὲν εὐρίσκω τὰ
αὐτὰ αἷτια ὑπονοσιῶν, καθόσον ἀφορᾷ τὴν . . .

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Διαμάντω, Μαρούλα καὶ Ζαμπέτα.

ΖΑΜΠ. Κεράδες, ἦλθ' ὅξω ἕνας δοῦλος, καὶ ῥωτᾷ ἂν ἦστε στὸ
σπῆτι, γιατί ἡ ἀφέντης του θέλει νὰ ἴθῃ νὰ σᾶς ὀδῇ.

ΜΑΡΟΥΤΑ. Νὰ μάθης, ἀνόητη, ν' ἀναγγέλλῃς τοὺς ἀνθρώπους ὅχι
τόσον χυδαίως, καὶ νὰ λέγῃς· « Δέσποιναι! ἦλθεν εἰς τοὺς προδρό-
μους un laquais, ἐρωτῶν ἂν ἡ Δεσποσύνη σας εὐκαιρῇτε νὰ ἦσθε
visibles. »

ΖΑΜΠ. Ἐλα Χριστέ καὶ Παναγιά μου! Καὶ καταλαβαίνω γὼ ὅτι αἱ
τῆς Ἀληνικούραις! Μὴ γὰρ ἀποῦδαζα γὼ στὴν Ἡταιρίαν, γιὰ νὰ ξέρω
νὰ μιλῶ ἔτσι; Στὸ Μαστρο-Μαρκάδο, ποῦ γεννήθηκα γὼ, δὲν ἔχει
σκουλεῖο οὔτε γιὰ τ' ἀγόρια.

ΜΑΡΟΥΤΑ. Δὲν ἀκούεις γλῶσσαν! Τοιαύτην αὐθάδειαν δὲν ἔμαθον
ἐγὼ νὰ ὑποφέρω, ἀκούεις; Καὶ ποῖος εἶναι ὁ κύριος τοῦ laquais;

ΖΑΜΠ. Ἡ ἀφέντης τοῦ δούλου;

ΜΑΡΟΥΤΑ. Ναί.

ΖΑΜΠ. Μοῦ τοῦ πε, μὰ θερρῶ πῶς τοῦ ἔέχασα. Εἶναι μὲ δυὸ ὀνό-
ματα. Στάσου, θερρῶ πῶς τὸ πρῶτο ἦταν . . . Μὲ εἶναι, κερά, κακὸ
ὄνομα.

ΜΑΡΟΥΤΑ. Κακὸν ὄνομα; Τί λέγει τὸ ζῶον;

ΖΑΜΠ. Εἶναι ἔρυσιά.

ΜΑΡΟΥΤΑ. Εὐφράθησθε σήμερον;

ΖΑΜΠ. Τώρα ποῦ θὰ τ' ἀκούσης, θὰ ὀῆς πῶς οὔτε ζῶ εἶμαι, οὔτε τρελάθηκα. Τὸν λέν . . . ψεύτη, ὄχι . . . κατεργάρη . . . ἅ! τὸ ἔρῃκα μπαρῶνο.

ΜΑΡΟΥΤΑ. Βαρῶνος! . . . Καὶ τὸ ἄλλο^ο του ὄνομα;

ΖΑΜΠ. Τὸ ἄλλο τὸ ἑυμᾶμαι Δε-Σπυρέτος· γιατί χομεν ἓνα μαρμαρὰ στὸ χωριό μας, ποῦ τὸν λέν Σπυρέτο. Πήγες ποτὲ καρὰ, στήν Τήνο;

ΜΑΡΟΥΤΑ. Αἰ^ο ἐρωτήσεις ἅς λείφουν. (πρὸς τὴν Διαμάντω) Ἄ! ma chère, ἓνας Baron! Τί χαρά! (πρὸς τὴν Ζαμπέταν). Πήγαινε εὐθὺς νὰ εἰπῇς ὅτι διὰ τὸν κύριον Βαρῶνον εἴμεθα visibles πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας καὶ νυκτός.

ΖΑΜΠ. Νὰ τοῦ πῶ νὰ λθῇ τὸ βράδυ, καρὰ;

ΜΑΡΟΥΤΑ. Ὦχ! τὸ ζῶον τὸ τετράποδον! Ὁχι, νὰ τοῦ εἰπῇς νὰ ἔλθῃ τώρα εὐθὺς. (Πρὸς τὴν Διαμάντω). Θὰ εἶναι βεδωχίως κανέν bel-esprit τῆς πρωτευούσης, τὸ ὅποιον ἤκουσε νὰ γίνεταί λόγος δι' ἡμᾶς.

ΔΙΑΜ. Κ' ἔχει ἀμφιβολίαν, ma chère;

ΜΑΡΟΥΤΑ. Εἶναι καλλίτερον νὰ τὸν δεχθῶμεν εἰς αὐτὴν τὴν χαμηλὴν αἰθουσαν, παρὰ εἰς τὸν θάλαμον μας. Τώρα ἅς διορθώσωμεν τοῦλάχιστον ὀλίγον τὴν κόμην μας, καὶ ἅς ὑποστηρίξωμεν διὰ παντός μέσου τὴν φήμην μας. (Πρὸς τὴν Ζαμπέταν). Εὐ ἔλθε ταχέως νὰ ἐξαπλώσης ἐνώπιόν μας τὸν σύμβουλο τῶν χαρίτων.

ΖΑΜΠ. Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν ἠξέρω τί φαγ' εἶν' αὐτὸ, ποῦ πες, καρὰ. Ἄν θές νὰ σὲ νοιώθω, ῥίλα μου πρὸ χριστιανικά.

ΔΙΑΜ. Φέρε μας τὸν καθρέπτην, ἀγράμμπτῃ, καὶ πρόσεγε νὰ μὴν ἰδῇς μέσα τὸ πρόσωπόν σου, διὰ νὰ μὴ λερώσης τὸν ὄβελον. (ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ.

Σπύρος καὶ δύο Μαλτέζοι.

ΣΠΥΡ. Ἐὶ, Μαλτέζοι, ἔ! Λά, λά, λά, λά, λά. Θαῤῥῶ ὅτι αὐτοὶ οἱ κατεργαριοὶ ἔχουν σκοπὸν νὰ μὲ κομματιάσουν, κτυπῶντές με ἐπάνω εἰς τοὺς τοίχους καὶ τὰ λιθόστρωτα.

Ο Α. ΜΑΛΤ. Εἶναι τὸ πόρτα στενὴ, μὰ τοῦ λόσου^ο τέλει νὰ φέρωμ' ὥς μέσα τὸ αὐλή.

ΣΠΥΡ. Βέβαια, τὸ πιστεύω ὅτι θέλετε, ἀχρεῖοι, νὰ ἐκθέσω τὰ φορέματά μου εἰς τὴν ὑγρασίαν τοῦ χειμῶνος, καὶ νὰ λερώσω τὰ ὑποδήματά μου εἰς τὴν λάσπην, ἥ ὅποια ποτὲ δὲν ἦτον ἀρθονιωτέρη ἀπὸ ἐφέτος! Ἐλα, πάρετε ἀπ' ἐδῶ τὸ φορεῖόν σας.

Ο Β. ΜΑΛΤ. Πλερώση μᾶς, ἂν ἀγαπᾷς, ἀφέντη.

ΣΠΥΡ. Ἐ!

Ο Β. ΜΑΛΤ. Εἶπα νὰ ντύνῃ τοῦ λόσου λεπιτά.

ΣΠΥΡ. (Ραπίζων αὐτόν.) Πῶς! ἀνόντε, νὰ ζατῇς χοήματα ἀπὸ ἓνα πρόσωπον, καθὼς ἐμέ!

Ο Β'. ΜΑΛΤ. Ἐἴσι πληρύνει τῇ φτωχῷ ἄνθρωπος; Πῶς εἶναι τοῦ λόσου μεγάλο ἀφέντης, ντίνει μένα φάη;

ΣΠΥΡ. Ἄ! καθὼς βλέπω, θὰ σᾶς μάθω ἐγὼ νὰ γνωρίζετε τὰ χρέη σας. Αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι τολμοῦν νὰ μὲ περιπαίζουν.

Ο Α'. ΜΑΛΤ. (Λαβὼν ἀνὰ χειρὸς μίαν τῶν ῥάβδων τοῦ φορείου.) Πληρώση ἐμᾶς γλήγωρα!

ΣΠΥΡ. Τί;

Ο Α'. ΜΑΛΤ. Λέω ντώση λεπιτὰ ἐφτύς.

ΣΠΥΡ. Αὐτὸς εἶναι κομμάτι τῆς ἀνθρωπιάς.

Ο Α'. ΜΑΛΤ. Μὰ λοιπὸν γλήγωρα.

ΣΠΥΡ. Στάσου δά σὺ ὁμιλεῖς σὺν φρόνιμον παληκάρι. Ἐκεῖνος ὁ ἄλλος εἶναι ἓνας ἀνόητος, ποῦ δὲν ἤξεύρει τί τοῦ γίνεται. Νὰ πάρει εἴσαι εὐχαριστημένος;

Ο Α'. ΜΑΛΤ. Ὅχι, ντὲν εἶναι φχαριστημένο, γιατί ντώση μπάτσο σὲ καμαράντο, καὶ τέλω νὰ... (ὕψονει τὴν ῥάβδον).

ΣΠΥΡ. Ἐ! ἤσυχα νὰ καὶ διὰ τὸ ῥάπισμα. Ὅ,τι ζητεῖ κανεὶς ἀπὸ ἐμὲ τὸ ἐπιτυχαίνει, ἀρκεῖ νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ μὲ καλὸν τρόπον. Πηγαίνετε τώρα καὶ ἐλάτε μετ' ὀλίγον νὰ μὲ πάρετε, καὶ τὸ βράδυ μὲ πηγαίνετε στὸ παλάτι.

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

Ζαμπέτα καὶ Σπύρος.

ΖΑΜΠ. Ἡ κυράδες μ', ἀφέντη, ἔρχονται 'ς ὀλίγο.

ΣΠΥΡ. Εἰπέταις νὰ μὴ βιασθοῦν ἡμπορῶ νὰ τὰς περιμένω ἐδῶ ἓνα αἶδονο, χωρὶς διόλου νὰ στενοχωρηθῶ.

ΖΑΜΠ. Νάταις καὶ ὅλας.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ.

Μαρούλα, Διαμάντω, Σπύρος καὶ Γιακουμῆς.

ΣΠΥΡ. (Ἀφοῦ ἐχαιρέτησε.) Κυρίαί μου! θὰ σᾶς ἐκπλήξῃ βεβαίως ἡ τόλμη, τὴν ὁποίαν λαμβάνω, ἐρχόμενος εἰς ἐπίσκεψίν σας. Ἀλλ' εἰς τοῦτο δὲν ἔχετε νὰ αἰτιᾶσθε ἄλλο τι, παρὰ τὴν φήμην σας, ἡ ὁποία εἶναι ἡ μόνη πρόξενος τῆς ἐνοχλήσεώς σας ταύτης. Διότι le mérite... πῶς τὸ λέγουν εἰς τὴν γλῶσσάν μας;... ἡ προσωπικὴ ἀξία, ἔχει δι' ἐμὲ τόσον ἰσχυρὰ θέλγητρα, ὥστε τὸ τρέχω πάντοτε κατόπιν.

ΜΑΡΟΥΔ. Ἐὰν διώκετε τῷ ὄντι le mérite, ἀλλοῦ ἔπρεπε νὰ λυνηγήσετε, καὶ ὅχι εἰς τὰς γαίαιας μας.

ΔΙΑΜ. Διὰ νὰ εὐρίσκεται εἰς τὴν οἰκίαν μας ἡ ἀξία, ἔπρεπε νὰ τὴν φέρετε ὑμεῖς.

(ἀκολουθεῖ.)